

[Nør Christensen]

greb. Det er snarere andre våben, vi vil blive udsat for. Vi skal derfor passe på, at atomvåbenfri zoner ikke bliver en usikkerhedsfaktor, der ødelægger den stabilitet, der garanterer, at de øvrige våben ikke bruges mod os. Stabilitet må være hovednøgleordet i dansk udenrigspolitik.

Vi går ind for magtbalancen, men naturligvis en balance på det lavest tænkelige niveau. Hvis én patron på hver side af jerntæppet var balance nok, ville vi gerne det, men realisme i vore ønsker skader vel intet.

I en bred udenrigs- og sikkerhedspolitisk debat skulle man naturligvis nævne mange andre problemer i denne verden. Det har udenrigsministeren da også gjort, og CD er enig i de vurderinger, ministeren har givet udtryk for.

CD vil dog gerne gentage et synspunkt, vi har fremsat mange gange. Vi glæder os over de opsigtsvækkende møder, der foregår i Mellemamerika, og som måske på lang sigt kan føre fred med sig, men Danmark skal ikke i sin selvglæde tro, at vi nu med gode råd og klare krav kan styre verden. Nogle danske politikere og i øvrigt også nogle danske journalister – ikke mindst i New York – ser det som en personlig katastrofe, hvis f.eks. den amerikanske præsident ikke ringer hver morgen til dem og spørger, hvordan han nu skal klare netop den dag.

Lad os slå fast, at Danmark ikke styrer verden. Nu får de amerikanske vælgere om få dage lejlighed til at afgøre, hvordan amerikansk udenrigspolitik skal være. Når de har talt, er det USA, der selv bestemmer, og det må vi naturligvis acceptere.

I en debat som denne bør u-landshjælp også kort nævnes. CD glæder sig over, at man nu bl.a. gennem EF yder støtte til de katastroferamte områder i Afrika. Det vil da også glæde os, hvis EFs hjælp har inspireret Sovjet til at ændre våbenhjælp til fødevarerhjelpe.

I øvrigt ser CD det som en god idé, at Danmark bruger en del af sin u-landshjælp til at hjælpe de flygtninge, der kommer til vort land. Det er et spørgsmål, som vi vil tage op ved en senere lejlighed.

Jeg skal slutte, som jeg begyndte, med NATO og sige, at for CD er det et ufravigeligt krav til dansk udenrigspolitik, at dansk troværdighed i NATO-sammenhæng bevares. Vi ved, at USA har andre interesser i verden

end Europa. Det er urovækkende, hvis ubesindige kræfter i Europa forstærker følelsen i USA af, at Europa skal man ikke hjælpe. Vi ved, at allierede i NATO har undret sig over den danske politik, og at man enkelte steder har sat spørgsmålstegn ved, om Danmark fortjente hjælp.

CD vil afvente Dyvigrapporten, men socialdemokratiet må ikke tro, at denne rapport skal danne grundlag for en cementering af den kovending, det store parti har foretaget på dette område. Vi håber, at Dyvigrapporten kan være med til at genskabe enighed i socialdemokratiet på det sikkerhedspolitiske område. Centrum-demokraterne vil gerne hjælpe med at stoppe socialdemokraternes glidetur. Hvis resultatet så samtidig er enighed om udenrigspolitikken og tillid hos vore samarbejdspartnere i EF og NATO, er meget nået.

Arentoft (FP):

Lad mig starte med at takke udenrigsministeren for redegørelsen, som jeg stort set er enig i. Det er klart, at langt den største del af udenrigsministerens besvarelse går på det regulært udenrigspolitiske, f.eks. Øst-Vestforholdet, forholdet til de nordiske lande og EF, EPS-samarbejdet osv.

Udenrigsministeren tager også spørgsmålet om Afghanistan op, og Danmark fordømmer som størstedelen af verdens befolkning besættelsen for snart fem år siden; men kunne det ikke tænkes, at man i stedet for at fordømme Sovjet prøvede at finde en mulighed for, at Sovjet kunne trække sig ud af Afghanistan uden at tabe ansigt? Det er måske et naivt forslag, men muligvis alligevel en overvejelse værd.

Vedrørende Øst-Vest-forholdet nævner udenrigsministeren de mange kontakter, han har haft, også med østeuropæiske lande, og det er godt. Det er på udenrigsminister- og regeringsplan, den slags skal ske, og derfor finder jeg det helt urimeligt, at tre socialdemokrater tager til Moskva for at forklare dansk sikkerhedspolitik i almindelighed og socialdemokratisk sikkerhedspolitik i særdeleshed. Men det vil jeg komme tilbage til.

Jeg kan helt acceptere, at udenrigsministeren i sommerens løb har haft ambassadøren Per Groot på rejse rundt i de nordiske lande for at tale om bl.a. oprettelse af en atomvå-